

Sygn. akt II KK 83/21

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **R. N.**

skazanego za czyn z art. 180a k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 5 maja 2021 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 3 września 2020 r., sygn. akt IX Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt IV K (...)

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego R. N. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 września 2020 r., sygn. akt IX Ka (...), utrzymującego w zaskarżonej części wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt IV K (...), którym R. N. skazany został za czyn z art. 180a k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z wymierzeniem kary roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Obrońca skazanego, powołując się na art. 523 § 1 k.p.k., złożył nadto wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. W nawiązaniu do tego wniosku skarżący wskazał na rangę zarzutów kasacyjnych i ich widoczną zasadność, a w związku z tym na wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, a nadto, iż „wykonanie wyroku

w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności spowoduje realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z jego wykonania, której nie powinien doznać (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy konsekwentnie wskazuje, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma wyjątkowy charakter, jako odstępstwo od zasady zawartej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia (zob. np. postanowienia: z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 178/18; z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03). Wypada powtórzyć, że jako okoliczność przemawiająca za postąpieniem po myśli art. 532 § 1 k.p.k. przyjmuje się rangę zarzutów kasacyjnych (np. sygnalizujących uchybienie określone w art. 439 § 1 k.p.k.), które w połączeniu z realiami procesowymi sprawy pozwalają prognozować, że uwzględnienie kasacji jest w wysokim stopniu prawdopodobne. Dodatkowo należy rozważyć, czy szczególne i jednoznaczne w swej wymowie okoliczności prowadzą do wniosku, że wykonanie orzeczenia, zwłaszcza wymierzonej skazanemu kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowoduje dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, a tym samym jego niezasadne pokrzywdzenie.

Mając to na uwadze należy stwierdzić, że obrońca nie przedstawił przekonujących argumentów nakazujących uwzględnienie wniosku. W szczególności nie przemawia za takim postąpieniem sam fakt wniesienia kasacji czy wyartykułowania zarzutów rażącego naruszenia prawa (każda skarga takie zarzuty musi zawierać), których ranga jednak nie wydaje się odbiegać od typowej. Nie bez znaczenia jest okoliczność, że w kasacji, podobnie jak w apelacji, nie jest podważana zasadność skazania R. N.

Z tych względów, nie przesądzając na tym etapie postępowania o trafności kasacji, którą, co celowe będzie nadmienić, prokurator ocenił jako oczywiście bezzasadną, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

